

дите, които сѣ обсаждали Византия, той характеризира съ слѣдующите думи: „Персиецътъ са е уподоблялъ на бодливиятъ скорпионъ, свирѣпото племе скити на ядовита змия, а тавроскитскиятъ народъ на скакалци, които и ходатъ, и хвърчатъ“ (т. е. които дѣйствуватъ и на сухо, и на море. Ed. Bon. 162). Подъ името скити тука, както са види, са разбиратъ аварете, а подъ името тавроскити са означаватъ очевидно българските племена, които сѣ живѣле по край самото Черно море и които сѣ биле привични на мореплавание. Да забѣлѣжимъ, че Манасия е писалъ въ XII вѣкъ, когато съ името тавроскити византийците сѣ означале въобще южнорусските славяне. Патриархъ Никифоръ, писателъ отъ първата половина на IX вѣкъ, слѣдователно, човѣкъ, който е живѣлъ много по-рано до сѣбитието, нежели Манасия, говори, че въ морското сражение подъ стѣните на Цариградъ славянските лодки биле разсѣяни и че въ това сражение биле избити до толкова славяне, щото морето наоколо приѣло аленъ цвѣтъ; а между тѣхните трупове са намѣриле и множество жени. Послѣдната черта сѣвѣршено сѣвпада съ извѣстието на Прокопия, който е забѣлѣжилъ, че въ времето на хуннското нашествие (т. е. на кутургурите или на българете) въ римската империя, обикновенно послѣ тѣхните сбѣлсквания съ римските войски, римляните сѣ намираде на бойното поле между убитите варваре и женски трупове. Тие черти подтвърдяватъ, че тука са говори за едно и сѣщото племе, което са явява